

Diktantas

Per giru ējo ragana. Jos vaikas buvo didelis. Ragana vis jū
del to mylēja. Išėjo ragana į pamirktą pagirį. Juod lydeka neri-
šalių giru pakeli. Pylnas stogas langelių, visi pro juos žiūri, niko
nemato. Lalicija ~~pievelėje~~ pievelėje piemenelis baltas avis ga
Anksti ryta, kėlu. Mergaitė laiko rankas, ir žiūri į rasos lašą,
Ji dainuoja, linksmu. Mikucio tėvai buvo neturtingi. Gale
lauko toli, trys berzeliai stovi. Kol kitą apgausi, pato piktą, ~~para-~~
paragausi. Tiesa nakties neilgija. Žodis žvirbliui išlekia, bet
jauėni grįžta.

Diktantas.

Jau būdo visi žmonės, Jonas gero būdo. Vėjās imė
pusti. Gyvulin drusk rūpi. Mūsų tėvelis ilgai mieste
užtruko. Kumynė žvirblis pelėdai koja. Iš pupų jo ~~nė-~~
neišvaysi. Vyras rymo ir tyli. Aprimo vistos, ~~at~~ aprimo šar-
kos. Jā kepurė Jonui tiko. Piemenelis valgė duoną. Vilkas
darė aly. Gaidys kūrė pirtį. Brolis sėrė žirgeli. Troba

adgal, gyvena turtingas pirklys.

Diktantas.

Jis turėjo sūnų Robinsoną, kuris išgarsėjo visame pasaulyje. Dar vaikas būdamas, prisklausė Robinsonas pasakojimus apie jūrų keliones ir puikias tolimąsias šalis. Paūgėjas panūdo pats panytyti visas tās groižbes. Tervai nenorėjo leisti, draudė, atkalbinėjo, bet jis nepaklausė, pabėgo iš namų, sėdo į laivą ir išplaukė. Pradžioje plaukė laimingai. Bet paskum ūmai pakilo smarki audra, ir laivas susikūlė į uolas. Iš burusiu laive žmonių vos keli suspejo nusitverti plūduriuojančių laivo gabalų. Tarp jų buvo Robinsonas. Jie įkibo į tuos gabalus, bet veltui: Bangų blaškomi greit neteko jėgų, ir naujas vėjo vėjo sūptelėjimas paskandino ir tą sąjūdį jūreivių. Jis nenorėjo migt.

Diktantas

Slapia žolė. Kiauro maiša nepripils. Naujas uiba ne,

tiek nešiosi, ^kkie kopytą. Tankiame miške tupėjo vanagas. Kepti karveliai patys nelekia į būną. Tūsciam klausiu mui nėra atsakymo. Jie visada būdavo teisingi. Jis buvo laimingas. Vaikai bijo svetimų, nepažįstamų žmonių. Lygiasia pievose & auga balti dobilėliai. Paskutiniam būnuvėliui neteko vietos už staliolio. Firmutiniai mergučėlei teko aukso riedučiulis. Tėvas pirkė geležinę žagrę. Bernas nurijo kanapinę virvę. Geriau laukas arti geležinė žagrė, negu medinė.

3+ 19 5/8 42
Diktantas.

Varna yra laukinis paukštis. Ančių yra laukinių ir naminių. Laukinis antys yra daug mažesni už namines. Iš didelio debesio maras lietus. Iš ruginių mylty kepa duona, iš kvietinių pyragus. Uieversėliai skialbia skelbia gražų pavasarį atėinant. Dulkia smūlkes lietus. Geriems arkliams nereikia botago. Žilvėčių šakelės jau žaliais lapeliais pasipuošė. Gausamė

kubile nesustapsi. Visi tie kareiviai baltomis kepurėmis
buvo. Lila kiaušiai, žili ir parsėliai.

Diktantas.

Mazias puodelis, skani tyrelė. Anksstyboji varna dantis
rakinejka, velyboji varna o akis krapštinejka. Kol riebusis
sulys, tai liesasis padvėis. Tiek didis, tiek mažas, duok
man didįjį. Pelėda neišperi vanagėlio raibojo. Baltuosius
rūnčius aš be galo branginu. K O kai mes važiuojam
pro šalim girelė, sukukavo raiboji gegelė. Ateis rudenėlis,
šaltasis laikelis, tada graudžiai verkis mūsų brolielis.

Rytoj bus šilta, ~~šaltas šilta~~ vakar buvo šalta.

Linku būti pas anytėlę. Augo sau prie motinėlis
maža Onelė. Tėvelis ji neturėjo. Tėvelio vietoje patėvis
turėjo. Motinėli Onelę dideliai mylėjo, niekuomet nebardavo.
Patėvis o buvo kitoks. Tas Onelę dažnai dėl šio to subardavo,
kartais ir ^{jei} ~~jei~~ ryškotės iškodavo.

Diktantas.

Tat buvo nedidelė balta katytė. Kuo lietaus ir purvo jos
plaukai ir kabėjo sustygi ir pasišiaušė, o menkas jos sulysis
kūnelis, drebojo nuo šalčio ir baimės. Pridau aš ją lauke,
patvorę prutūpusią, nelaimingą. Manę pamąčiusi, ji gaili
balsu sukniaukė ir pasiūvėjo akimis, kuriose švietė ir baimė
viltis. Ji buvo dar visai jaunutė, ^{bet tokia} sudžiūvusi!

Gal šeiminiškai
pirma ją norėjo įdėti į maišuką, ir nunešė į upę, ~~į~~
įmesti vandenin, bet paskui parsinešė atgal, pametė ~~patvorę~~
patvorin kad ji nerastu ~~ne~~ namų ir padvestu lauku.
Gal jau nebė pirmą dieną ji išalkusi ir susalusi tupi.

Diktantas.

Kiauro maišo nepripils. Pamąčiau du vilku bigant per
lauką, viena seną, kitą jauną. Baltos pievos, juodos
arvys, kas išmano, tas pagano. Dvaro vartai platus
jeiti, siauri iėiti. Atkanam ir juoda duona skani.

Bepīgā nesipēsti plikam, su gauruotu, Berg paukšti diviem
kulkom šauna. Geros gūnos viska mala. Keetimoj
griņoj, didesnis balsas garsas, Karvelili mēlynasis,
o kur tu lākiņojai? Augino tēvelis maigā sūneli, sēnē
sūnē sūnelis berg sūngeli. Uz sūnē māksnis, uz velnis
piktesnis. Geresnis žvīblis rankoje, nekair briedis griņoje.
Kis gražios pievas varle; balā šoka. Geriau tyfa, nekair
bet kokia byla. Gemys margas, žmogaus gyvenimas dar
margenis.

47 1923/8 43

Diktantas

Nupenētājā jartj ^{narduok} piak ar ar piak. Ramioji kiauči
gilio sakni knisa. P Zalioji giria, žiemā vasarā žā-
liuojta. Dabar ir baltujų žvīnių turisime. Didžiųjų
arvūų čia nesek. Įventarūas dienas įvesk. Eik, sese, į
ūtū darvili, pasiūvėti žaliųjų rūtelių: kveisū, nveisū
į žaliąją girę, pakirsū, pakirsū baltąją klevę,
dirbdinsū, dirbdinsū margąją lovę. Vėjelis supūs

žaliuosius lapelius, sauleli sukraus baltuosius žiedelius.
O kai mes važiavom pro žalią girę, sukukavo railė
gegeli. Žvīni, žvīni, ir išvydau savo dukrelę besidincia
silky skarelę berųsinčia, maigā sūnelį besupancia, aukso
knyggeles beskaitancia.

4+ 1924/2 47

Diktantas

Kegera, kad, kiauči įjungsta į žvīnius. Upeje gilu rades nebisk
juokiasi puodas, kad katilas juodas. Kūst turtینگas, tas
ir išmintingas. Pikta kalaitė lojo, lojo, smukšt už
dūvelių. Pikta nepuityrės, dorą nepašinsī. Miela brodis
miela sesuo, ~~savinamajai~~ dar mieliau. Medis ilgai rūni
paliengva paseno; jo šaknis papuvo. Kartą pūsteli
smarkus vejas ir išsiūbaro jo liemenį; medis pargūn
ir ištiesė raistę. Per jį, dideli dūrai ropojo. Jį visą apsen
purvo ir dumblo vanduo. Viltis prinesė smelio ir
molio, ~~kausė~~ jį vis gilyn ir gilyn. Kali jo lapai pajud
ir supuvo, o liemenį, taip suspaudė, sunkus smelio ir
dumblo sluoksnis, jōg mediskietas, kaip akmuo, rados.

3+ 1929/8 43